

NIHILISTERNA.

Petersburgs-mysterier

Furst K. W. MESCHTSCHERSKI.

Han uppvaknade åter. Bredvid honom talade man.

Nu vill jag säga er, sade ett fruntimmer bredvid honom, huru otroligt svårt livet är: icke endast för oduglingen, utan äfven för en bra, bildad och hederlig man gifves det ingen anställning. Huru många sådana personer känner jag icke: de vandra omkring och bedja, och det gagnar till intet, det finns ingen plats för dem. Jag hade en brorson, som besökte universiteten, och — kan ni väl tro det? — hade jag icke varit, hade han under tre års tid rent af måst tigga.

Nisow blifv vaken, när han hörde detta sina grannars samtal. Han förskräcktes. Det tycktes honom, att dessa ord hade en olycksfull betydelse för honom, och att de endast därför blifvit talade, på det han skulle höra dem; han hade vaknat för att förnimma dem, och han måste förnimma dem för att öfvertyg sig om fruktlosheten af hans bemödanden att finna plats och lifsuppehälle. I detta ögonblick såg han framför sig bilden af en förhugrande ung man, som slutat universitetsstudierna, jämförde hans ansikte med sitt eget och sågade genom denna jämförelse i sådan förskräckelse, att döden — den plötsliga på alla människors lifanden ett slut görande döden — döden, som förvandlar allt i intet — döden, som i ett ögonblick lugnar den häftigaste storm synes honom tjuande, rosig, af solens upplyst flerskiftning. Och mellan detta uppvaknande och den minsta Nisow rakt sprang upp från sin plats, skyndade till järnvägsstationen, öppnade den, trädde ut på platformen och under tagets helvetiska rasel störtade sig ned i mörkret, förgingoblikt några sekunder. Dock, konduktören hade märkt fallet och taget stannade.

Detta var min olyckliga första sjukens berättelse. Jag afhörd den, och jag måste tillstå, att jag då och då förändrades öfver de oväntade tilldragelserna.

Det finnes alltså i Petersburg en utsväfningsklubb.

— Ja.

Och detta sällskap ställer till sin uppgift att draga fördel af ungdomens dåliga driftar i afsekt att gifva dem pennningar för att få dessa tiodubbel tillbaka af föräldrarna... Är det så?

— Ja.

Och i detta sällskap upptagas unga män och unga flickor?

— Nej, endast unga män, flickorna sköta de själva.

— Hvilka de?

— Grundarne... fruntimren, spela med dem under ett tåcke, och blott de unga mennerna blifva exploiterade.

— Så! Och föräldrarna föredraga att betala det af dem fördrade beloppet, framför att uppträda klagande för en offentlig skandal?... Mycket vackert!

Det var viktigaste i detta haf af afsekvärddhet är enligt min iakt föräldrarnes förhållanden till detta handverk.

Och de unga mennerna läge?... Sådana som jag, finnes det ju i mängd...

ett ögonblick, en personlighet, och allt är förbi. Jag är ju ingen lidenlig människa, jag skulle kunna lifnära mig af friligt arbete liksom min syster, men jag hade ingen, som jag kunde stötta mig vid. Hade jag påträffat en god människa, hade jag förblifvit bra, men jag stötte på en usling och — blef en odugling. O, stå mig bi! Rädsla Wodja! Rädsla alla! ropade Nisow skrikande.

— Er kan man ännu förbättra, men det värsta är, att man aldrig och genom intet kan förbättra... Rädsla. Det är hundra gånger värre. Ve, ve dem!...

Det kommer för öfrigt senast ett tag; ni måste förbereda er till afresa. Jag ber er, att ni icke måtte oroa er för er själva; ni skall blifva återställda, erhålla en anställning o. s. v., men ni måste, så snart ni åter kan stå på — edra fötter, understötja mig vid mina efterforskningar. Jag måste, kostar hvad det vill, hafva reda på, hvilka dessa grundare äro.

— Jag vet det icke.

— Och hvar är er Wodja?

— Jag vet det icke. Ack om jag kunde rätta honom!

— Äfven honom skola vi rätta.

— Och min syster?

— Nä, om henne behöfva vi icke tala... vi skola bortgifva henne, det svarar jag för. För öfrigt — endast två-tre dagar i Petersburg och redan så många affärer!

Femte kapitlet.
MIN SJUKE N:o 2.

Samma dag bragte jag min sjuke n:o 2 till mitt logis och begaf mig derpå till min vän Timanowitsch. Jag fann honom i begrepp att fara bort.

— Håll! sade jag. Hvar till behöfver du ditt rum med den turkiska hvilobadden?

— För de atheniensiska nätterna.

— Endast för dessa?

— Endast för dessa.

— Nä, förträffligt. Jag skall i dag skicka till dig en ung man, som har brutit en fot och nyckelbenet. Jagg honom i ditt atheniensiska rum. Låt hemtalen i läkare, gif honom mat, och anställ honom, så snart han blifvit frisk, som din geheimkrifvare!

Hvad skal detta betyda? Är du från dina sinnen?...

— Nej. Vi skola senare tala derom, men nu ha vi båda icke tid... om det för öfrigt är dig oangenämt, tager jag pennningar af dig i stället för vår sjukas vårdande på sjukhus.

— Tag så mycket du vill, förskona mig endast från sådana sjuka!

— Gif hundra rubel!

— Var så god, här äro de... men adjö med dig!

Jag tog de hundra rublerna och förde Nisow ännu samma afton till Maria-sjukhuset, för derpå till hans syster, berättade henne hvad som föreföllt och tog hennes löfte att sköta brodern.

Sedan jag dragit försorg för denna sjuka, begaf jag mig till Advokatgatan, för att uppsöka Jemeljanows. Klodan var ju på attonen. Jag ankom och frågade husträngen.

— Der borta, hvarst ljust är synligt sade husträngen, i det han pekade på ett källarfönster bredvid sin egen bostad.

Jag inträdde i detta rum. När jag öppnade dörren trängde sig en tjock dunst emot mig.

— Kan man stiga in? frågade jag.

— Man kan det, då ni redan är instigen, svarade den unge mannen i sammanhållna ton som i går.

Jag ber, sade syster, i det hon kom emot mig, ni torde ursäkta, vi bo, såsom ni ser, mycket dåligt.

Den unge Jemeljanow satt vid bordet och skref något. Han bugade sig för mig, i det han lätt reste sig från stolen, fortfor derpå att skriva.

— Jag har, synes det mig, stört er i er sysselsättning, sade jag, vändande mig till Jemeljanow.

— Nej, min herre, alldeles icke!

— Huru kom ni på den tanken, att besöka oss? sade Jemeljanow.

— Tillåt mig först att förmägen presentera mig för er: mitt namn är Stefan Iwanowitsch Boh, jag är juris magister, vill så mig ned som advokat, är icke dum, äger en medelmåttig förmögenhet och vill gärna hjälpa hvem och hvarmed jag kan. Jag har kommit till Petersburg med den afsikten, att, så snart jag träffat en människa hvilken enligt sitt yttre icke synes vara fullkomligt lycklig, söka utorska, hvarför han är olycklig, och om han icke kan hjälpas.

— Då har ni pålagt er en tung börda, sade Jemeljanow, utan att lyfta huvudet från papperet och utan att göra något uppehåll i sin skrifning. Och hvem skulle säga er, hvarför han är olycklig? — Det är frågan.

— Den som icke vill säga mig det, den skall jag icke fråga, svarade jag. Nu, min fröken, tillåt mig att besvara er med en fråga: Hvem är ni? Er broder önskar säkerligen icke att blifva bekant med mig. Gud vare med honom!

— Han är så vild, sade syster.

— Men jag tror, att han är stolt.

Syster gick till honom och fick honom att resa sig. Han närmade sig mig på ett groft sätt, utan att uppfylla hufvudet, och räckte mig handen, men höll den så långt ifrån mig, att jag måste gripa och uppfylla den, och han berörde blott lätt min hand, som om han fruktat att smutsa sin hand emot den.

— Wladimir Stefanowitsch Jemeljanow, juris kandidat.

Och Jemeljanow gjorde en rörelse med huvudet, för att tillbakakasta de i pannan nedfallna svarta lockarne; derpå såg han på mig från sidan med minnen af en människa, som gjort något förnedrande, hostade, strök håret till rätta och drog sig tillbaka.

— Ni tjänar? frågade jag Jemeljanow.

— Nej, svarade han i bitande ton.

— Hvarmed sysselsätter ni er?

— Min broder skrifver för en tidning och förtjänar så mycket han kan; det är blott en olycka, att han beständigt är sjuklig.

— Och ni, min fröken?

— Jag förbereder mig till inträde i akademien.

— I akademien? I hvilken?

— I den medicinska, sade hon, liksom förväntad öfver, att jag frågade

AGENTS AT ALL LEADING POINTS

SETTLERS OUTFITS A SPECIALITY.

MASSEY-HARRIS CO. LTD.

FARM IMPLEMENTS.

MARKET SQ. WINNIPEG, MAN.

MASSEY-HARRIS

SKORDE- och SLÅTTERMASKINER.

Äro försedda med modernaste och lättast gående luger, kul- och rull-lager. Katalog sändes på begäran.

Största fabrikanten af LANDBRUKS-MASKINER under engelska flaggan.

Förstärkt på alla ställen på 50.

Hufvudnederlag för västra Canada i WINNIPEG, MAN.

"Inviiken"! Jag vill vinna doktorsgraden, sade hon med ett intetsägande leende.

— Ni vill? Ni vill det verkligen?

— Det vill säga... huru skall jag säga... jag vill det icke mycket gärna...

Jag skulle naturligtvis välja något annat, om jag kunde... men man har sagt mig i. s. g. att det är det bästa yrket, emedan jag dervid, vet ni, icke är beroende af någon.

— Hvem har sagt er det?

— Alla mina bekanta säga det, och min broder tillräder mig äfven.

Och är er broder kanske öfvertygad, att detta är den bästa lefnadsbana för en flicka? Jag vet icke. Men mig tyckes, att ni, innan ni skall pågå andra, själf skall nödgas lida de förskräckligaste kval... ni skall ingenting hafva att lefva af.

Jag ber, oroa er icke för vår skull. Vi skola icke dö af hunger, blandade brodern sig i samtalet. Vi kunna nog slå oss ut utan välgörare.

I detta ögonblick hördes barnskri.

— Hvad är det? frågade jag.

— Det är mitt barn, svarade Jemeljanowa.

— Är ni gift?

— Nej, svarade hon med förvånansvärdande enfald.

— Huru? Åtsen då...

Jag tystnade; kunde jag ännu säga något efter den behöfverhet, hvarmed hon betecknat sig själf såsom denna barns moder?

— Jag har för kort tid sedan varit det.

— Någon har bedragit er?

— Nej, ingen; jag lefde tillsammans med en ung man; våra karakterer, stämde öfverens. Vi ville gifva oss, men vi lemnade, att vi icke hade råd dertill, och skildes åt; då blef min moder svårt sjuk och lusten att tänka på bröllopet förgick oss.

Och er moder visade detta?

— Ja, hon har erfart det; det föreskade mycken hjärtesorg, men hvad skulle man göra dervid? Vet ni, hon var en qvinnas af det gamla slaget, de betrakta dessa saker icke som vi, vi uppfatta det enklare.

Hon tog åter. Jag fördjupade mig i anblicken af detta leende, jag längtade begärligt efter hvarje ljud af hennes röst. Frågan: "Hvilket väsende är detta?" fängslade mig icke blott, den kväde mig. Cynism är hos henne icke förhanden, allt är hos henne så enkelt, som vekt, och dock är resultatet något förfärligt cyniskt och gräslöst tillseende. Hvaraf kommer detta?... Dock leendet var åter intetsägande. Hvad är detta för en själ! sade jag till mig själf. Jag hade ännu aldrig träffat något dylikt.

Hennes broder fortsatte emellertid åter att skriva. Flickan gick till en värf af rummet, der en vagga stod, tog upp derur ett barn, satte sig, knäpte upp sin klädnad och började gifva barnet di, i det hon såsom den erfarnaste moder vaggade det på armarna. Hon var omkring sjutton år gammal. Jag stod der, och tro mig, för första gången i min lefnad kände jag, att jag icke visste, hvad jag skulle göra, hvad jag skulle säga. Det obekantas värld stod framför mig i denna sjuttonåriga moders gestalt. Dock, när jag besinnade, att jag icke kommit hit för att förvänaas, återvann jag min fulla själfbehjerskning.

Och hvar är då er brudgom?

— Han är här.

— Han tjänar?

— Nej, han är student vid akademien.

Och ni ser honom stundom?

— Huru? Han kommer nästan dag-

ligen till oss vid denna tid... Huru mycket är nu klockan?

— Sju... Hvar sammanträffade ni med honom?

— Min bror har gjort mig bekant med honom; om det väcker ert deltagande kan jag berätta det för er; historien är mycket enkel. Vår mor var barnsköterska i ett adligt hus, för furstinnan Biruzowas barn; en af furstinornas blif gift med general Granzew.

— Granzew, den rike Granzew?

— Ja.

Äterigen Granzew! tänkte jag, och ovilkorligen påminde jag mig det, som Timanowitsch sagt mig om konsten, som sammanband källarbostäderna med praktgemaken.

På denne Granzews begäran och på hans frus önskan, som hade min mor mycket kär, trädde min kära moder i hennes tjänst, först såsom barnsköterska, derpå stannade hon hos dem som hushållerska. Då utbröt tvistigheter mellan mannen och frun och de togo ett mycket dåligt slut; fru Granzew lemnade sin man. Då lemnade, såsom förstas af sig själf, äfven min moder Granzews hus; men Granzew började vid denna tid plötsligen att förfölja mig och gjorde mig allehanda skändliga anbud. Jag berättade detta för min broder, min broder råkade i rasert mot Granzew, och då bevekade han mig att göra bekantskap med hans vän Kedrow.

— Hvarför det?

— Han ville — huru skall jag säga er det?... han gjorde det af vrede mot Granzew... han ville, att jag icke skulle älska en aristokrat, utan någon annan.

— Ja, men hvarför det?

Jag hoppades bestämdt, att brodern skulle blanda sig i samtalet, men han fortfor att skriva, som om han icke hört vårt samtal.

Jag vet själf icke så noga hvarför; han ville endast, att jag till Granzews förgäfs förläskade mig i Kedrow... så sade han mig åtminstone.

Och ni fogade er efter hans önskan?

— Ja, jag lydde honom i allt... han är så klok... alla lyda honom, icke blott jag.

Och er mor?

— Vår mor visste intet derom; hon var då mycket sjuk, allt hvad som föregått med henne, hade så förvirrat henne, att han var till hälften död; hon erfor allt detta senare.

När då?

När jag måste föda.

Och föll icke detta erkännande tungt på henne?

— Ack!... jo... mycket svårt; hon blef derefter ännu sjukare, stönade beständigt, talade nästan ingenting, föll af och slocknade som ett ljus.

Svetten framträngde på mig. Jag kände kalla rysningar utefter ryggen.

De hade sannolikt alla tre tillsammans dödat denna mor och hon anar det icke en gång; men han, han! Hvar har ingen misstanke? Han gissar det, han vet det, men han har af egenhjärt förortat icke förstärket, utan hjärtat... det är vår tids sjukdom, jag har redan träffat några af dessa offer.

(Forts.)

Nått tilltagen kostym. — Lilla fröken (skrifver från badorten hem till sin mamma): "Snälla mamma! Jag glömde min nya baddräkt, då jag reste. Skicka den efter med samma. Jag innesluter ett frimärke till postport.

Din egen Sirena."

PATENTS PROMPTLY SECURED

Write for our interesting books "Inventor's Help" and "How you are swindled." Send us a rough sketch or model of your invention or improvement and we will tell you free our opinion as to whether it is probably patentable. We make a specialty of applications rejected in other hands. Highest references furnished.

MARION & MARION

PATENT SOLICITORS & EXPERTS

Civil & Mechanical Engineers, Graduates of the Polytechnic School of Engineering, Bachelors in Applied Science, Laval University, Members Patent Law Association, American Water Works Association, N. W. England Water Works Assoc., Pl. Engineers Association, Assoc. Member Can. Society of Civil Engineers.

OFFICES: NEW YORK LIFE BLDG., MONTREAL, Q. N. ATLANTIC BUILDING, WASHINGTON, D. C.

A FREE PATTERN (your own selection) to every subscriber. Only 50 cents a year.

McCALL'S 50th YEAR MAGAZINE

A LADIES' MAGAZINE.

A gem: beautiful colored plates; latest fashions; dressmaking economies; fancy work; household hints; fiction, etc. Subscribe to-day, or send for latest copy, ready against winter. Send for terms.

Stylish, Reliable, Simple, Up-to-date, Economical and Absolutely Perfect-Fitting Paper Patterns.

McCALL BAZAR PATTERNS

(No-Sew-Allowance Patterns.) Only 50 and 15 cts. each—none higher. Ask for them. Sold in nearly every city and town, or by mail from

THE McCALL CO., 138-148 West 14th St., New York

Ma-itoba-North West

BANAN.

Reguliera passagerar-tåg af

Mot VESTER:

Från Winnipeg kl. 2.55 på torsdags-trasdar och lördagar till Portage la Prairie, Minn. och mellanliggande stationer.

Blandade tåg

afgå från Minn. till passagerar-tåg ankoms, såsom härneder utvisas.

Mot ÖSTER:

Från Minn. till mellanliggande stationer, på månd. och torsdags-trasdar. Blandade tåg ankoms till Minn. såsom härneder utvisas.

Pass. Tid. Torsd. & Lör. 8.30 Afg. Winnipeg Ank. 15.11

Tisd. & Bl. 12.00 Afg. Portage la P. Ank. 14.00

Lörd. 12.00 Afg. Portage la P. Ank. 14.00

1.15 17.30 Afg. Neepawa Ank. 18.15

18.55 19.15 Afg. Minn. Ank. 20.15

Tisd. & Lörd. 21.00 Yorkton

Pass. Tid. Torsd. & Lör. 8.30 Afg. Winnipeg Ank. 15.11

Tisd. & Bl. 12.00 Afg. Portage la P. Ank. 14.00

Lörd. 12.00 Afg. Portage la P. Ank. 14.00

1.15 17.30 Afg. Neepawa Ank. 18.15

18.55 19.15 Afg. Minn. Ank. 20.15

Tisd. & Lörd. 21.00 Yorkton

*Måltider. Tågen stanna vid stationer mellan Portage la Prairie och Winnipeg endast efter signal eller när passagera vill stiga ombord.

W. R. BAKER, A. McDONALL, GeManager. Asst. Gen. Pass. Agt.

LIGENSE

HOS

J. E. Forslund.